

Begrundelse

Statsministeren sagde i sin nytårstale, at »hvis mennesker ikke er personlig forfulgte, men alligevel kommer hertil for at gøre brug af vores velfærdssystem, så må vi sige stop«. Og statsministeren tilføjede: »Danmark kan ikke løse verdens problemer alene. Derfor hverken kan eller vil vi give udlændinge lov til at bosætte sig i Danmark, alene fordi vi har bedre økonomi og højere ydelser end det land, de kommer fra. Med den nye udlændingelov skærper vi vores indsats mod svindel, menneskesmugling og illegal indvandring«.

Statsministerens udtalelser kan forstås på den måde, at det med den gældende lovgivning er muligt at få asyl i Danmark, hvis man ikke er personlig forfulgt, men alene fordi man ønsker at få del i det danske velfærdssystem.

Dette er fuldstændig forkert. Realiteten er jo, at den danske udlændingepolitik er utrolig stram, og at de danske udlændingemyndigheder f.eks. hellere vil risikere, at blinde passagerer, som anløber dansk havn, bliver dumpet i havet end undersøge, om de har et reelt asylbehov (sådan som den aktuelle sag fra Københavns Havn viser).

Af hensyn til de mange flygtninge i Danmark, som har fået asyl, fordi de har været personlig forfulgt eller har været i risiko for at blive det, opfordres statsministeren til at bekræfte, at ingen har fået asyl i Danmark, alene fordi de ønskede at få del i det danske velfærdssystem. Det skylder statsministeren især de flygtninge, som med livet som indsats har kæmpet for menneskerettigheder og sociale fremskridt, men som nu kan blive udsat for en helt urimelig mistænkeliggørelse.

Svar (27/1 98)

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Jeg kan bekræfte, at den danske udlændingelovgivning bygger på medmenneskelighed og konsekvens.

Udlændinge, der er personligt forfulgt i hjemlandet, kan efter de gældende regler få asyl og beskyttelse i Danmark. Udlændinge, der ikke har et sådant beskyttelsesbehov, men alene kommer her til landet for at nyde godt af vores velfærdsydelser, kan derimod ikke få asyl. Sådan skal det fortsat være, og det var det, som jeg gav udtryk for i min nytårstale.

Men vi ved også, at der er eksempler på illegal indvandring m.v. Derfor skærper vi med den ny udlændingelov vor indsats mod svindel, menneskesmugling og illegal indvandring.

I debatten om de danske asylregler har der endvidere været rejst tvivl om praksis med hensyn til de facto-status. Derfor lægger indenrigsministeren op til en præcisering af udlændingelovens § 7, stk. 2, om asyl til de facto-flygtninge.

I bemærkningerne til lovforslaget hedder det blandt andet:

»Der gives endvidere efter § 7, stk. 2, asyl til udlændinge, som ikke er omfattet af flygtningekonventionen, men hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde ikke bør kræves, at udlændingen vender tilbage til sit hjemland (de facto-status). Der har været en bekymring for, at den praksis, der udvikler sig hos asylmyndighederne, ændrer sig i forhold til den oprindelige hensigt med bestemmelsen.

Både af hensyn til de myndigheder, der skal anvende bestemmelsen, og af hensyn til den almindelige forståelse af udlændingelovens asylbegreb er det vigtigt, at der ikke består den risiko.

Der foreslås derfor en ændret formulering af udlændingelovens § 7, stk. 2, der præciserer, at opholdstilladelse gives, hvor det af lignende grunde som anført i konventionen eller af andre tungtvejende grunde, der medfører velbegrunnet frygt for forfølgelse eller tilsvarende overgreb, ikke bør kræves, at den pågældende vender tilbage til sit hjemland.«

Jeg finder derfor på ingen måde anledning til at beklage mine udtalelser.

Ad spm. nr. S 976

Fra justitsministeren er modtaget supplerende besvarelse af et af Søren Søndergaard stillet spørgsmål. Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1997-98, forhandlingerne side 3447, lød således:

Til justitsministeren (6/1 98) af:

Søren Søndergaard (EL):

»Kan ministeren bekræfte, at der med dommen U1997.1498H er sket en ændring i retspraksis, således at ulovlig fængsling m.v. ikke længere i